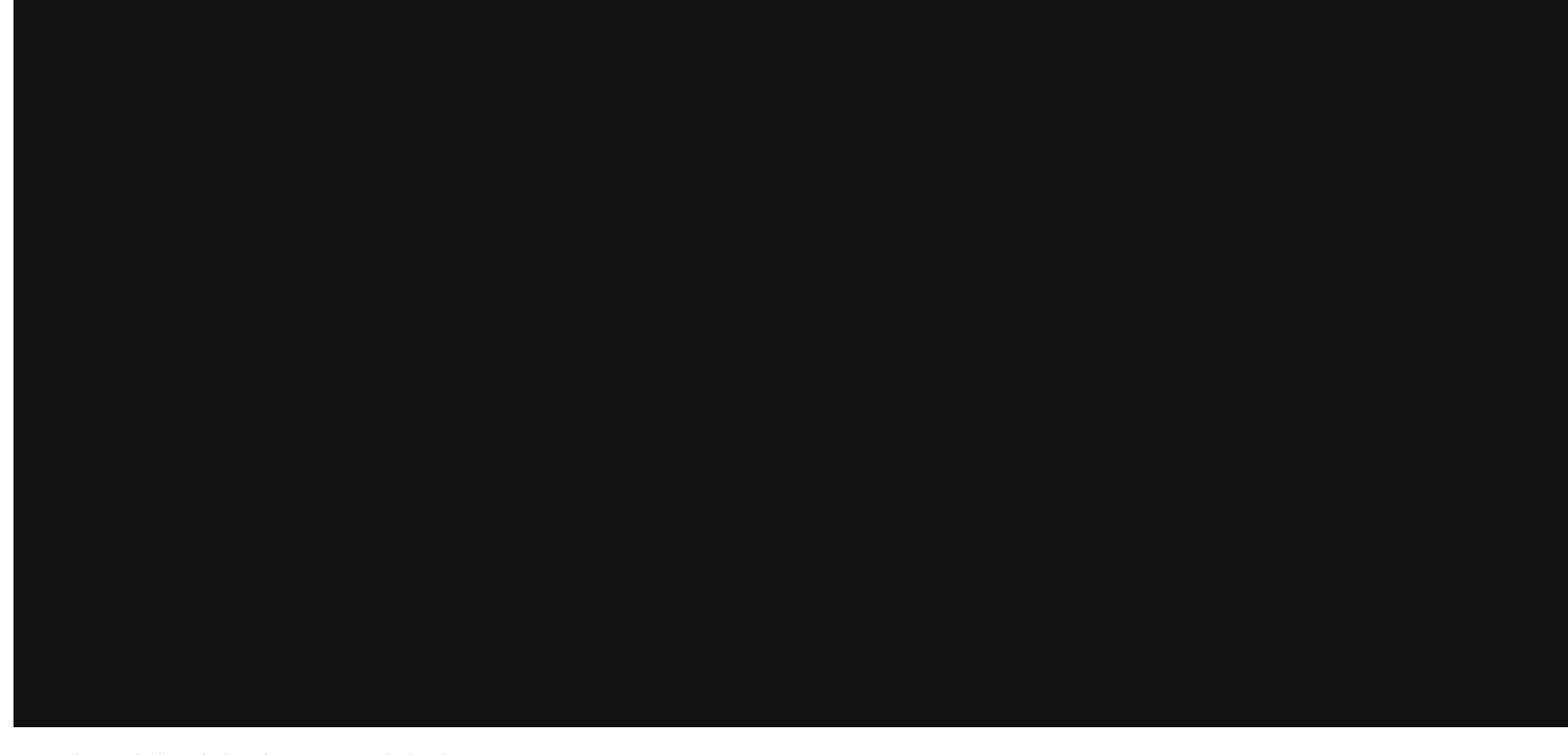

Selma Spahić o predstavi 'Sumnja'

27. 02. 2012. 0 17:20:24

Radiosarajevo.ba

Redateljica Selma Spahić (1986.) do sada se, po mnogima, etablirala kao najznačajnije teatarsko ime u regiji. Njene društveno angažirane predstave odišu osobenim autorskim pečatom, kreativnim rješenjima i snažnom porukom. Uoči premijere predstave 'Sumnja' u produkciji Kamernog teatra 55, Selma Spahić nam govori o razlozima da, tragajući za temama, uvijek nabasa na one društveno najbolnije.

RadioSarajevo: Cini se da vas kroz vašu redateljsku karijeru stalno prati tema zlostavljanja djece. Zašto je tako?

Spahić: Da, na razlike načine... I *Hipermezija* se na određeni način doticala toga, i *Buđenje proljeća* i *Kako sam naučila da vozim*, a evo i ova. Vjerovatno će to kompletirati pa odmaći na nešto drugo. Čini mi se da je razlog taj što mi je to najstrašnije od svega. Indoktrinacija jedne generacije koja je u suštini čista i kojoj se na taj način usaduje mišljenje o svijetu i svemiru - to je zastrašujuće, pogotovo kod nas. Kao absolut istine prenosi im se mržnja s generacije na generaciju, a pri tom se uopšte ne objašnjava 'zašto'. Zašto to prenosimo na njih i gdje to dalje vodi u budućnost?

Radiosarajevo. Kome se takvim predstavama obracate – mladima koji su potencijalne žrtve ili generaciji potencijalnih zlostavljača?

Spanic: Bilo bi divno kada bi to oburivatilo obje publike, kada bi to mijenjalo moju generaciju i one starije. Bilo bi divno kada bismo tako mogli pomijerati utvrđene stavove. Ono što se meni čini realnije jeste to da možemo novim generacijama dati mogućnost izbora. To je važno jer su često usmjereni samo u jednom pravcu i ne daje im se širina, spektar mišljenja koja bi mogli da imaju.

Radiosarajevo: U našem društvu je zloupotreba djece još uvek tabu. Kako to komentirate?

Šparić: Ono što sam otkrio u istraživanju za ovu predstavu nije nisam znala, a to je koliko kanonsko pravo štiti svećenike koji su zlostavljali djecu i na koji način se to zataškava godinama. Imate slučajeve gdje su svećenici preko trideset godina zlostavljali djecu, na stotine djece, a negdje čak i na hiljade. Istina o tome se čuvala u tajnosti, a mnogi počinitelji su sasvim mirno penzionisani ili su umrli – ta vrsta nepravde mi je neshvatljiva.

stranu klevete. To je veoma važno jer smo mi svi spremni da jedni druge osuđujemo bez dokaza. Kao da samo čekamo kada ćemo nekoga da osudimo ili negativno okarakteriziramo zato što time ostvarujemo sebe. To mi je takođe bilo zanimljivo iz aspekta našeg društva.

Kako se uđeći u kontekst ove situacije? Kako se uđeći u kontekst dionika primijeniti na aktuelnu situaciju u našoj zemlji?

Spanje. Ovaj tekot sam odlučila da radim zato što je takav - svet i oslobore napisan. Meni je bilo prosto šteta da ga dekonstruišem i da u njega dodajem neke elemente koji mu ne pripadaju, zato što je stvarno odlično ispisano. Ovaj put sam se odlučila za nešto što je zapravo metaforički vezano uz nas. Nije 'prstom u oko', nije direktno, već je ispričano preko tog konteksta 1964. u New Yorku.

produkcija u kulturnoj stvarnosti koja je obilježena besparicom. Je li to vaše pravilo i dalje, je li to inače vaš teatarski stil ili je to zapravo jedini izlaz u nemogućim uvjetima?

danas okolnosti se samo degradiraju, a finansijska situacija je sve gora i gora. Ipak mislim da svi nivou vlasti trebaju postati svjesni činjenice da mi ne možemo nastaviti raditi ako nemamo ništa. Pozorište može nastati u vrlo siromašnim uslovima, to je moguće, ali je važno da se društvo osvijesti da je nužno investiranje u kulturu. Po meni su kulutra i obrazovanje najvažnije stvari za budućnost.

卷之三

